

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.626 van 26 februari 2013
in de zaak A. 204.110/XIV-34.078**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pieter-Jan Staelens
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Gerard Davidstraat 46/1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 maart 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 75.346 van 17 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8310 van 5 april 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 december 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Strubbe, die loco advocaat Pieter-Jan Staelens verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid neemt op 9 mei 2011 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de verzoeker.

Op 10 juni 2011 stelt de verzoeker tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 17 februari 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van de materiële motiveringsplicht op. Hij is er zich van bewust dat de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing is op het bestreden arrest, doch hij meent dat het bestreden arrest dit beginsel heeft geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aanvankelijk bestreden beslissing niet strijdig heeft geacht met de materiële motiveringsplicht, met de artikelen 13, § 2bis, en 21, § 3, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en met artikel 7 van het EVRM.

Vooreerst betwist de verzoeker de motivering in het bestreden arrest dat de verwerende partij “niet op het ogenblik van het aanwenden van een vals stuk gebruik (heeft) gemaakt van de juridische grondslag, met name artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet om hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen” en dat de verwerende partij de aanvankelijk “bestreden beslissing (heeft) genomen op 9 mei 2011 naar aanleiding van het voorleggen van een paspoort op 26 februari 2010 waaruit blijkt dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit”. Artikel 13bis, § 2, van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op valse documenten “die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf”. Het valse stuk werd bij het indienen van de regularisatieaanvraag op 24 januari 2000 aangewend en artikel 13, § 2bis is pas in werking getreden op 1 juni 2008, zodat volgens de verzoeker de verwerende partij op het ogenblik van het aanwenden van het valse stuk om de machtiging tot verblijf te krijgen nog niet de mogelijkheid had om op grond daarvan een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 13, §2bis kan niet worden toegepast voor wat betreft valse documenten die vóór 1 juni 2008 werden aangewend. De verzoeker benadrukt dat, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, de aanvankelijk bestreden beslissing enkel op artikel 13, §2bis, van de Vreemdelingenwet is gesteund en niet op het beginsel “fraus omnia corrumpit”.

De verzoeker vervolgt dat hij de materiële motivering van het bestreden arrest niet kan bijtreden, met name dat de verwerende partij “immers niet op het ogenblik van het aanwenden van een vals stuk gebruik heeft gemaakt van de juridische grondslag, met

name artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet om hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen” en dat de verwerende partij de aanvankelijk bestreden beslissing op 9 mei 2011 heeft genomen “naar aanleiding van het voorleggen van een paspoort op 26 februari 2010 waaruit blijkt dat verzoeker gebruik gemaakt heeft van een valse identiteit”. Slechts vanaf de inwerkingtreding op 1 juni 2008 van het voornoemde artikel 13, § 2bis kan een einde aan het verblijf worden gesteld wanneer een vreemdeling valse documenten heeft gebruikt. Volgens de verzoeker mist het bestreden arrest elke grondslag waar het stelt dat de aanvankelijk bestreden beslissing is genomen naar aanleiding van het voorleggen van een paspoort waaruit het gebruik van een valse identiteit door de verzoeker blijkt. Er bestaat dan geen juridische grondslag voor de aanvankelijk bestreden beslissing en de aanduiding van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet was minstens verkeerd. Het op 26 mei 2010 voorgelegde paspoort is geen “vals stuk” dat werd voorgelegd om een verblijfsmachtiging te bekomen, zodat het meergenoemde artikel 13, § 2bis geen toepassing vindt. Nochtans blijkt uit de aanvankelijk bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk valt over het gebruik van een vals stuk bij de regularisatieaanvraag, toen de ingeroepen bepaling geen toepassing vond.

In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker bij zijn aanvraag op 24 januari 2000 valse stukken heeft aangewend. Die aanvraag tot verblijfsmachtiging werd in 2002 goedgekeurd en zo kreeg de verzoeker een permanent verblijfsrecht. Artikel 13, § 2bis, van de Vreemdelingenwet is een norm met onmiddellijke werking, d.i. een norm die rechtsgevolgen geeft aan feiten die zich voordoen vanaf de inwerkingtreding van die norm. Volgens de verzoeker valt die bepaling onder het retroactiviteitsverbod van artikel 7 van het EVRM omdat zij een zeer zware en ernstige sanctie inhoudt, namelijk het einde van een onbeperkt verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, en dan nog op basis van persoonlijk gedrag.

In het bestreden arrest wordt gesteld dat in de aanvankelijk bestreden beslissing geen retroactieve werking aan artikel 13, § 2bis, van de Vreemdelingenwet wordt gegeven omdat die bepaling wordt toegepast op feiten van 26 februari 2010. De “frauduleuze feiten”, met name dat de verzoeker een valse identiteit heeft gebruikt, zijn pas door het voorleggen van het paspoort aan het licht gekomen en de “rechtsfeiten” dateren van lang na de inwerkingtreding van de norm. De verzoeker betwist die motivering omdat enkel bij de regularisatieaanvraag in 2000 valse informatie werd verstrekt en hem al in 2002 een verblijfsmachtiging werd toegekend, lang vóór de inwerkingtreding van de kwestieuze

bepaling. Het feit dat de valse identiteit van de verzoeker op 26 februari 2010 uitkomt, doet daar geen afbreuk aan.

De aanvankelijk bestreden beslissing heeft betrekking op feiten die zich al definitief hadden voltrokken op het ogenblik van de inwerkingtreding van het meergenoemde artikel 13, § 2bis. Die bepaling is volgens de verzoeker dus met retroactieve werking toegepast, terwijl zij enkel onmiddellijke werking heeft en nergens uit blijkt dat zij ook retroactieve werking zou hebben.

Met de aanvankelijk bestreden beslissing van 9 mei 2011 wordt een individueel besluit (regularisatiebeslissing) opgeheven dat onherroepelijk rechten (verblijfsrecht) in hoofde van de verzoeker creëerde. Nochtans geldt de onschendbaarheid van individuele situaties als regel voor individuele besluiten. Waar de aanvankelijk bestreden beslissing retroactieve werking aan artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet toekent, is zij in strijd met die bepaling zelf, met artikel 7 van het EVRM en met de materiële motiveringsplicht. De verzoeker acht het bestreden arrest in strijd met het meergenoemde artikel 13, § 2bis en met de materiële motiveringsplicht omdat het juridische motief van de aanvankelijk bestreden beslissing het gevolg is van een verkeerde toepassing in de tijd van de wet.

5. In de memorie van wederantwoord benadrukt de verzoeker bijkomend dat de aanvankelijk bestreden beslissing op grond van artikel 13, § 2bis, van de Vreemdelingenwet is genomen en niet op grond van het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit”. Artikel 13, § 2bis is een “verstrenging” van dat algemeen rechtsbeginsel en het gaat dus om een tot dan toe onbestaande mogelijkheid om een verblijfsrecht te beëindigen.

De verzoeker stelt verder dat alle feiten die van belang worden geacht om de aanvankelijk bestreden beslissing te staven dateren van vóór de inwerkingtreding van het meergenoemde artikel 13, § 2bis. Daarom meent hij dat het wel degelijk om een toepassing met terugwerkende kracht gaat.

Ten slotte voegt de verzoeker toe dat de verwerende partij in de memorie van antwoord vrijwel integraal naar het bestreden arrest verwijst en daardoor even vaag, inconcreet en incorrect blijft als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf.

Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of met het bestreden arrest is toegelaten dat artikel 13, § 2bis, van de Vreemdelingenwet in de aanvankelijk bestreden beslissing met terugwerkende kracht is toegepast, dan wel of het enkel om de onmiddellijke uitwerking van die bepaling gaat.

Het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van de nieuwe wet houdt in dat die nieuwe wet onmiddellijk van toepassing is, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft doch ook op wie zich reeds voordien in die werkingssfeer bevond. Dit houdt in dat een nieuwe wet niet enkel van toepassing is op een toestand die na haar inwerkingtreding ontstaat, maar ook op toekomstige gevolgen van onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten.

Naar luid van artikel 13, § 2bis, van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde “een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf”. Deze bepaling is ingevoerd door artikel 9, 2° van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder dat uitdrukkelijke bepalingen betreffende de inwerkingtreding of overgangsmaatregelen werden voorzien. Zij heeft derhalve onmiddellijke uitwerking zoals hierboven beschreven.

In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 13, § 2bis, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoeker op 24 januari 2000 een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend die werd ingewilligd. Verder wordt de ontvangst vermeld van een brief van de stad Antwerpen op 26 februari 2010 met een vraag om identiteitswijziging. De betrokkene heeft namelijk een Georgisch paspoort met een andere naam voorgelegd waaruit het onomstotelijke bewijs van het jarenlange gebruik van een valse identiteit wordt afgeleid.

In het bestreden arrest wordt terecht vastgesteld dat de verwerende partij niet op het ogenblik van het gebruik van het valse stuk, met name bij het indienen van de regularisatieaanvraag in januari 2000, gebruik heeft gemaakt van de juridische grondslag van artikel 13, § 2bis, van de Vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te geven. Zowel de aanvankelijk bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 mei 2011, als de feiten waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd om die beslissing te nemen, zijnde het voorleggen van een paspoort op 26 februari 2010 waaruit het gebruik tot dan toe van een valse identiteit blijkt, dateren van ruimschoots na de inwerkingtreding van het meergenoemde artikel 13, § 2bis. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dan ook terecht dat het te dezen om de onmiddellijke toepassing van de nieuwe wet op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet bestaande toestand gaat en niet om een toepassing met terugwerkende kracht.

Bij gebrek aan een toepassing met terugwerkende kracht zijn noch artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet noch artikel 7 van het EVRM geschonden. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.2. De verzoeker acht het alleszins ontoelaatbaar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest heeft toegelaten dat een individueel besluit dat in zijn hoofde onherroepelijk rechten creëerde, met name de beslissing waarbij zijn verblijf werd geregulariseerd op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, wordt opgeheven.

Daargelaten de vaststelling dat de wet zelf uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven en het daarbij te dezen, zoals uit het bovenstaande blijkt, niet om een toepassing met terugwerkende kracht gaat, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht vastgesteld dat artikel 13, § 2bis, van de Vreemdelingenwet een bijzondere toepassing van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” vormt. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk naar het aannemen van een valse identiteit en het gebruik van valse stukken en het jarenlang misleiden van de Belgische staat door de verzoeker verwezen. Een door bedrog uitgelokte handeling kan te allen tijde worden ingetrokken. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.3. Volgens de verzoeker zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de materiële motiveringsplicht hebben geschonden door in de aanvankelijk bestreden beslissing een verkeerde toepassing in de tijd van artikel 13, § 2bis, van de Vreemdelingenwet te hebben toegelaten. Die kritiek heeft in wezen geen betrekking op de vraag of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest bij de uitoefening van zijn wettigheidscontrole een verkeerde inhoud aan de materiële motiveringsplicht zelf heeft gegeven. Wat betreft die toepassing van artikel 13, § 2bis, is de kritiek van de verzoeker hierboven alleszins ongegrond bevonden. Het enige middel is dus wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig februari tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen